ní váznoucí). Zásada, že věřiteli za uspokojení jeho nároku ručí bezpodmínečně jmění jeho dlužníka i po svém převzetí dědicem s výhradou, zůstala ustanoveními §§. 802. a 821. obč. z. nedotčena. Pakliže tedy v tomto případě soud prvé stolice po zjištění platné existence, číselné výše a splatnosti žalobcovy pohledávky, jakož i odevzdání pozůstalosti žalované jako dědičce s výhradou odsoudil tuto k zaplacení zůstavitelova dluhu dle sil pozůstalosti, odpovídá právní posouzení, z něhož prvý soud při rozhodnutí konkretního právního sporu vycházel, zákonu. Než ani v tom, že procesní soud prvé stolice se nepustil do rozboru námitky vznesené žalovanou o předlužení pozůstalosti, nýbrž rozhodnutí o otázce postačitelnosti pozůstalosti žalované, odevzdané k uspokojení žalobcovy pohledávky, vyhradil exekučnímu řízení, jež bude dlužno případně zahájiti, nelze spatřovati nesprávného právního posouzení věci, ježto právě tak, jak nemůže býti odsouzení dlužníka k dlužnému placení na překážku námitka nemajetnosti dlužníkovy, jest také tvrzení o nedostačitelnosti pozůstalosti bez významu pro rozhodnutí o povinnosti dědice s výhradou k zaplacení pozůstalostního dluhu dle sil pozůstalosti. Ježto tudíž názor tvořící základ rozsudku odvolacího soudu, že postačitelnosti pozůstalostní podstaty má zkoumati již procesní soud, ježto prý tvoří podstatný předpoklad pro rozhodnutí o oprávněnosti nároku směřujícího k odsouzení žalované dědičky s výhradou k zaplacení pozůstalostního dluhu, jest právně mylný, zvláště uváží-li se, že okolnost, je-li tu nějaký uhražovací fond, může býti směrodatná pouze pro dobytnost, nikoli však pro skutečnou existenci pohledávky a pro závazek dlužníkův ku placení, — bylo k dovolání žalobce ....

(Rozhodnutí nejv. soudu ze dne 8. února 1916, č. j. $\frac{\text{Rv II 83/16}}{1}$.) —x.

K delegací pozůstalostního soudu dle § 28. j. n.

Dle oznámení vojenských úřadů na okresní soud v B. padl 48letý X, příslušný do obce N. (okr. soud Ivančice). Obec N. vrátila okres. soudu v B. vyžádaný úmrtní zápis s tím zpět, že X je v N. neznámý; konaným vyhledáváním zjištěno, že manželka X žije v Německu a vyslechnuta táž udala, že poslední bydliště jejich v Rakousku byla Vídeň, III. okres, ulici že již neví, načež okresní soud v B. postoupil spisy okres. soudu Landstrasse (Vídeň, III. okres). — Tento soud zjišťoval dotazem u policie poslední bydliště zůstavitelovo ve Vídni, leč adresa nezjištěna, načež se vídeňský soud prohlásil nepříslušným, hlavně z důvodu, že neví-li manželka ulici ve Vídni, není dostatečného podkladu pro jeho kompetenci, a vrátil spisy brněnskému soudu. Okresní soud v B. předložil spisy nejvyššímu soudu, který rozhodl, že jako pozůstalostní soud má zakročiti okres-

ní soud v I. jako soud příslušný pro obec N., když předpoklady pro místní příslušnost tuzemského soudu nedají se přesně zjistiti.

(Rozh. nejvyššího soudního dvoru z 21./1. 1917, č. $\frac{\text{Nd III 3/17}}{1}$.) Eckert.

K ustanovení § 228. ex. ř.

V exekuční záležitosti J. S., vymáhajícího věřitele, proti manželům J. a V. F., povinným o 66 kor., nejvyšší soud dovolací stížnosti hypotekární věřitelky R. F. do usnesení zemského soudu v B. jako soudu rekursního ze dne 5. listopadu 1915, č. j. $\frac{\text{R II 352/15}}{34}$, jímž bylo ke stížnosti knihovního věřitele V. L. částečně změněno rozvrhové usnesení okres. soudu ve S. ze dne 8. září 1915, č. j. $\frac{\text{E 1201/14}}{31}$ vyhověl v ten rozum, že naříkané usnesení změnil, pokud se týká pohledávky V. L. v obnosu 2.241 K 14 h a pohledávky R. F. v obnosu 10.000 K, a v tomto směru se opět obnovilo rozvrhové usnesení prvního soudu.

Útraty dovolací stížnosti jest povinna R. F. nésti sama.

Odůvodnění:

Právem pominul první soudce při rozvrhu nejvyššího podání za dům čís. 25 v Z. čís. vl. 280, prodaný dražbou, zástavní právo, zaznamenané pro V. L. pro 2241 K 18 h, patrné z výtahu pozemkové knihy, pol. č. 39. S poukazem na správné dotyčné důvody rozvrhového usnesení první instance podotýká se k vyvrácení protivývodů, přednesených svého času ve stížnosti V. L., toto:

Důkaz, opírající se o § 232. c. ř. s. a § 45. knih. zák., že V. L. podal včas žalobu na spravení práva zástavního, nestačí, poněvadž předpis §u 228. ex. ř. žádá k tomu, aby se přihlíželo ke knihovním záznamům, něco více, co věřitel při rozvrhovém roku, jak nemůže popříti, nemohl dokázati. Bylo by lze tudíž pouze ještě vzhledem k okolnosti, že zákon nařizuje, že předepsaný důkaz, že bylo řízení za účelem spravení práva zástavního zahájeno, má býti podán nejpozději při posledním rozvrhovém roku, položiti otázku, měl-li snad exekuční soud z moci úřední — návrhu V. L. neučinil — stání odročiti a takovým způsobem mu dáti příležitost, aby dodatečně dokázal rozhodnou okolnost. Tuto otázku dlužno popříti. Ustanovení §u 228. ex. ř. lze v souvislosti s §em 212., odst. 3. ex. ř., rozuměti pouze tím způsobem, že věřitel zaznamenané pohledávky nemá býti vyloučen z podání příslušejícího mu důkazu tenkráte, musilo-li býti rozvrhové stání odročeno z důvodu, uvedeného v §u 212. ex. ř. V takovémto případě prospěje věřiteli ještě odročené stání. Že V. L. při rozvrhovém roku dne 7. srpna 1915 nemohl dokázati, že byla